

РЕШЕНИЕ

№ 5163

гр. София, 12.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 25.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11679** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. С. Д., ЕГН: [ЕГН], депозирана чрез адв. Х. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, кантора 416 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-007034 от 02.11.2020 г. издадена от И. В. Д. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“

Оспорващата твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че заповедта е издаден в нарушение чл. 59, ал. 1 във вр. ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като описаните обстоятелства при които е извършено нарушението са различни от действителните такива. Твърди, че е налице разминаване относно качеството на субекта на административното нарушение, доколкото жалбоподателката е посочена първоначално като водач на ППС, а в последствие като собственик на ППС. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Претендира разноски по делото.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, чрез процесуалния си представител адв. Ч., поддържа изложените в жалба доводи за незаконосъобразност на акта и моли същия да бъде отменен.

Ответната страна – И. В. Д. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел

„Пътна полиция“.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 20-4332-007034 от 02.11.2020 г. издадена от И. В. Д. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „А“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на В. С. Д., ППС – Мотоциклет Х. ГЛР 1251 ВХ, с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Били отнети 1 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия АА № 363706 от 01.11.2020 г., че водачът С. Д. Ш. на 15 години е управлявал Мотоциклет Х. ГЛР 1251 ВХ, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. С. Д., в [населено място], без да е правоспособен водач, с което е нарушена разпоредбата на чл. 102, т. 1, предложение 2 от ЗДвП.

Представена е Справка за нарушител/водач В. С. Д., с последно отразени действия към 01.11.2020 г. и с посочени съставен срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от посочените в заповедта полицейски органи.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като в тях попадат и полицейски органи към СДВР, Отдел „Пътна полиция“.

По делото е представена административната преписка и са приети като доказателства по делото съдържащите се в нея документи.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат

за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г.г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи към СДВР, Отдел „Пътна полиция“. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че С. Д. Ш. на 15 години е управлявал Мотоциклет Х. ГЛР 1251 ВХ, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. С. Д., в [населено място], без да е правоспособен водач, с което е нарушена разпоредбата на чл. 102, т. 1, предложение 2 от ЗДвП.

За така установеното нарушение е издаден АУАН на собственика на МПС, за установено нарушение на правилата на ЗДвП извършено от неправоспособен водач и именно, въз основа на това нарушение, за което е съставен АУАН, е издадена в следствие на собственика на МПС предоставил управлението на МПС на неправоспособен водач.

Предвид изложеното, неоснователно е оплакването на жалбоподателката, че заповедта е немотивирана и от съдържанието ѝ не може да се извлекат обстоятелствата, въз основа на които е издадена. Неоснователен е и доводът на жалбоподателката, че заповедта за прилагане на ПАМ следва да се отмени, тъй като е налице разминаване относно качеството на субекта на административното нарушение, доколкото жалбоподателката е посочена първоначално като водач на ППС, а в следствие като собственик на ППС. Видно е както и от АУАН, така и от ЗППАМ, че последните са издадени на собственика на ППС във връзка предоставянето от негова страна на превозното средства за управление от неправоспособен водач. Всички относими факти и обстоятелства, съставляващи фактическото основание за издаване на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК, а именно управление на моторно превозно средство от лице, без да е правоспособен водач, са констатирани с АУАН и НП, съставени от компетентните длъжностни лица, въз основа на който се издава самата заповед и към който тя изрично препраща, поради което не е налице твърдения порок.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени

алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващата, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 2а от ЗДвП хипотези, а именно – ПАМ се прилага „както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство“. Ето защо изложените от жалбоподателката доводи в тази насока са неоснователни.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ, се установява безспорно, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на ППС е управлявал последният без да е правоспособен водач и да притежава СУМПС. Това обстоятелство не е опровергано от страна на жалбоподателката в хода на настоящото съдебно производство, напротив същото се потвърждава като факт и от изложението в жалбата. Следва да се има предвид, че съставените актове за нарушение и останалите приложения по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат обвързваща съда доказателствена сила в настоящия процес, съобразно нормата на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Последната посочена норма повелява, че редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способи. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не са налице материалноправните основания за прилагане на ПАМ.

Административната мярка е приложена за минимално предвидения в закона срок, за нарушение, което има висока степен на обществена опасност и е съобразена с постигане на целите ѝ - осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, поради което е спазена изисканата от закона форма като условие за законосъобразност на административния акт.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорващият са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

Не е налице и нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК. Принудителната административна мярка е приложена под прекратителното условие -

за срок от 6 месеца, поради което не е налице и нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на Н. Б. К.-К. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разносните по производството:

Ответникът не претендира разноси, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. Д., ЕГН: [ЕГН], депозирана чрез адв. Х. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 4, кантора 416 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-4332-007034 от 02.11.2020 г. издадена от И. В. Д. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: